

Вступне слово

від Дмитра Лазуткіна, лауреата національної премії України імені Тараса Шевченка 2024 р., солдат Збройних Сил України

У цій книзі багато любові і мандрів. Світлих почуттів, які зігрівають душу, думок про те, що не склалося і приємних спогадів про кохання. Авторка цих віршів вміє дослухатися до своїх почуттів, обережно, трепетно ніби споглядаючи за прокиданням ранкової квітки — вона проговорює історії, які сповнені ніжності і пристрасті. Вміння відчувати й довірятися, пити солодкий нектар спокуси і випромінювати флюїди, котрі поєднують у гармонійному переплетінні голоси і викрики, шепіт і стогін — важлива і дуже характерна риса ліричної героїні. Жіночність у її сакральному значенні, вірність собі і філософське переосмислення буття часто народжують, подекуди неочікувані, але дуже щирі й відверті інтонації Алли Охріменко. Її образи — зримі й наповнені справжнім життям. Втім, поезія вміє мерехтити на лезі ілюзії. Власне кажучи, в цій книзі багато такого, що виникає з вільної фантазії і вибухає усіма можливими кольорами. Тому й виглядає такою органічною і доречною для збірки українських віршів прекрасна обкладинка бразильської художниці.

Чимало віршів написано Аллою в дорозі, в різних куточках світу. У багатьох з них розкривається болісна тема війни, котра уламком ракети влетіла у життя нашої країни, розірвала вщент мільйони доль, стосунків, знищила мрії і зіпсувала плани на майбутнє. Оминути цю тему у поезії було неможливо. Адже війна, мов відкрита рана — болить і не дає спокою, бентежить, тривожить, стає важливим випробування для тих, хто бореться і для тих, хто чекає. Тут страх і злість, відчай і надія на краще, а головне — віра у відродження України й повернення до нормального життя. Поезія в наші жорстокі часи має говорити й про це. А ще — про пам'ять, котра з болем і тугою не відпускає спогади про тих, хто з поля бою навіки пішов у Небо ...

Алла Охріменко, здається, добре знається на законах Всесвіту. Бо вміє, в тому числі й завдяки роботі зі словом, проходити крізь усі випробування і не втрачати здатності любити і творити. Її вірші можуть лікувати, мати подекуди терапевтичний ефект. Алла вміє порушувати важке мовчання так, що це не ранить, а надихає, наповнює буденний простір новими сенсами, красивими мелодіями і креативними вібраціями. Знайомство з цією авторкою обіцяє бути приємним. Не бійтеся довіряти поезії!

Introduction

*by Dmytro Lazutkin, laureate of the Taras Shevchenko national prize of Ukraine in 2024,
soldier of the Armed Forces of Ukraine*

This book is filled with love and adventures. Bright feelings warm the soul, thoughts about what didn't work out, and pleasant memories of love. The author of these verses knows how to listen to her feelings attentively, carefully, as if watching the awakening of a morning flower – she tells stories filled with tenderness and passion. The ability to feel and trust, to drink the sweet nectar of temptation and radiate fluids that intertwine voices and shouts, whispers and moans in a harmonious blend – is an important and very characteristic feature of the lyrical heroine. Femininity in its sacred sense, self-loyalty, and philosophical reconsideration of existence often give birth to, sometimes unexpected, but very sincere and frank intonations of Alla Okhrimenko. Her images are vivid and filled with real life. However, poetry knows how to shimmer on the edge of the illusion. Actually, in this book, there is much that arises from free imagination and bursts forth in all possible colours. That's why the awesome cover by a Brazilian artist looks so organic and appropriate for a collection of Ukrainian poems.

Many of Alla Okhrimenko's poems were written on the road, in different corners of the world. In many

of them, the painful theme of war is revealed, which flew into our country's life as the fragment of a rocket, tore apart millions of fates, relationships, destroyed dreams, and ruined plans for the future. It was impossible to avoid this topic in poetry. After all, war, like an open wound, hurts and does not give peace, disturbs, worries, becomes an important test for those who fight and those who wait. Here, there is fear and anger, despair and hope for the better, and most importantly — faith in the revival of Ukraine and the return to normal life. Poetry in our harsh times must speak about this. And also — about memory, which with pain and sorrow does not let go of memories of those who went to Heaven from the battlefield forever ...

Alla Okhrimenko seems to be well acquainted with the laws of the Universe. Because she can, including through working with words, pass through all trials and not lose the ability to love and create. Her poems can heal, sometimes have a therapeutic effect. Author knows how to break the heavy silence in such a way that it doesn't hurt, but inspires, fills the everyday life with new meanings, beautiful melodies, and creative vibrations. Getting to know this author promises to be pleasant. Don't be afraid to trust poetry!

Від авторки

Натхнення писати вірші прийшло до мене миттєво й зовсім несподівано — у ніч на 25 квітня декілька років тому. А на ранок мій перший читач відредагував «Я сказала тобі зачекай...».

Спочатку вірші виливалися з почуттями закоханості, дивини, мрій про прекрасне. Згодом у них з'явилися нотки реальності. Війна внесла зміни в розуміння життя й творчість: несправедливість, біль, підтримка й віра в перемогу стали одними з основних мотивів поезії.

Частину віршів написано до війни, частину — вже після її початку. Перші п'ять місяців війни, коли трохи жила у Швейцарії, а згодом — поблизу Мюнхена, відбилися емоціями людей-біженців, сумом за Батьківщиною, болями від несправедливості, переживаннями за рідними, вдячністю іншим країнам та їхнім громадянам за допомогу, потребами обіймів із коханими. У серпні 2022 року, відгукнувшись на пропозицію приєднатися до діяльності Координаційного штабу з питань поводження з військовополоненими, повернулась до Києва і у віршах втілилися: радість зустрічей, переживання від страшних звісток, злість на ворогів, гордість за свій народ, діяльність задля перемоги, звиклість до постійних тривог, а ще це сприяло створенню творів про повернення наших бранців додому.

Незважаючи на війну, ми маємо гідно жити й не боятися прояву почуттів, бо саме вони дають